Р Е Ш Е Н И Е
№ 43908

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 65 състав,** в публично заседание на 28.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9596** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 144 от ДОПК, във връзка с чл. 4, ал. 1 – 5 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е жалба на Т. В. Х., ЕГН [ЕГН], срещу Акт за установяване на задължения по чл.107 ал.3 от ДОПК (АУЗД) № ДЛН22-ГР94-356-1/22.07.2022 г., издаден от М. И. П. – инспектор по приходите в отдел „ОП-Л.“ на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД26-РД28-97/29.05.2026г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към Направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, в качеството му на решаващ орган по смисъла на ДОПК, с който за периода: 2017-2022 г. са установени публични общински вземания общо в размер на 3161.46 лв./1616.43 евро, в т.ч. данък върху превозните средства в размер на 2 528.93 лв./1 293.02 евро. - главница и 632,53 лв./323,42 евро – лихви за забава.

В жалбата се сочи, че издаденото решение е неправилно, немотивирано, незаконосъобразно, издадено при нарушение на материалните и процесуалните правила. Жалбоподателят не оспорва размера на данъка върху превозните средства, но счита, че той е начислен без основание, относно партида 7212Т105027. В тази връзка излага подробни съображения, че след 31.01.2015 г. бил лишен противозаконно от владението и ползването на притежавания от него лек автомобил марка „А.“, модел „А8” с рег. [рег.номер на МПС] , за което уведомил застрахователната компания и СРП. Сочи, че откраднатият автомобил и към настоящия момент не е открит, като образуваното по случая досъдебно производство е спряно с Постановление от 25.03.2025г. на прокурор от СРП, поради

неразкриване на извършителя. Поддържа, че след като е била отнета фактическата власт върху имуществото, подлежащо на данъчно облагане – лек автомобил, е загубил собствеността върху същото, поради което не дължи заплащане на данък в периода, попадащ в обхвата на АУЗД. Алтернативно, навежда доводи за погасяване на данъчното задължение по давност. Моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да отмени оспорения акт в неговата цялост. В условията на евентуалност прави искане за отмяна на акта и връщане на преписката на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. В съдебно заседания жалбоподателят Т. В. Х., заявява, че оспорва начислените с АУЗД лихви за другия подлежащ на данъчно облагане лек автомобил като неоснователно дължими. Излага доводи, че данъкът за този автомобил не е заплатен, тъй като системата не позволява постъпващите суми да се разпределят по данъчната партида на същия. Не претендира разноски.
Ответникът, директорът на Дирекция "Общински приходи при Столична община, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на оспорения акт. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административният съд, след като обсъди и прецени наведените в жалбата доводи, становищата на страните, събраните по делото доказателства, и извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт, приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят Т. В. Х. е собственик на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „А.", модел „А8“, година на производство 2005 г., мощност 180,00 kW, с номер на рамата Т040713907Т0.
Автомобилът е деклариран пред данъчната служба на Столична община с декларация по чл.54 ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) с вх.№ [ЕГН]/14.03.2014г., като е открита партида с № 7212Т105027. Лекият автомобил бил противозаконно отнет от владението на Х., без негово съгласие, във времето от около 20,00 часа на 30.01.2015 г. до около 10,15 часа на 31.01.2015 г., в [населено място]. По случая е образувано досъдебно производство № 2499/2015г. на 09 РУ-СДВР, пр.пр. № 2444/2015г. по описа на СРП, водено срещу неизвестен извършител, като деянието е квалифицирано по чл.346 ал.1 от НК. Автомобилът е бил обявен за издирване. С Постановление на СРП от 25.03.2015 г. наказателното производство е спряно, поради неразкриване на извършителя. Същият акт е подлежал на обжалване пред съответния районен съд в седемдневен срок от съобщаването му, като по делото липсват данни, а и не се твърди от жалбоподателя, постановлението да е било оспорено, поради което същото е влязло в сила. Въз основа на представените по делото доказателства се установява, че във връзка с отнемането на автомобила пред „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД е било заявено застрахователно събитие по застрахователна полица № 440115215000299 от 16.01.2015 г. за застраховка „Каско“. Застрахователят е изплатил обезщетение по заведената щета с № 44012131502126 от 31.01.2015 г. в размер на 14 400 лв.
Данъчната партида на автомобила е закрита на 31.07.2022г. след представяне на копие от регистрационния талон и след снемане от отчет с дата на прекратяване на регистрацията - 18.07.2022г., поради кражба на автомобила, въз основа на Удостоверение от 14.07.2022г. на Началник 09 РУ – СДВР, издадено в уверение на това, че инкриминирания автомобил не е намерен и все още се издирва. Видно от посоченото в Удостоверение с рег. №

224134003752 от 18.07.2022г., издадено от отдел „Пътна полиция“-СДВР, лек автомобил „А.“ А8, със регистрационен номер С., е бил собственост на Т. Х. за периода от 17.01.2014 г. до 18.07.2022г.
Жалбоподателят е собственик и на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „А.“, модел „А5“, година на производство 2008 г., мощност 176,00 kW, с номер на рамата W.. Автомобилът е деклариран пред данъчната служба на Столична община с декларация по чл.54 ал.1 от ЗМДТ с вх.№ [ЕГН]/13.06.2020г., като е открита партида с № 7212Т202520.
По делото липсва спор, че след извършена проверка за установяване на задължения по подадените декларации органът по приходите в отдел „ОП-Л.“, дирекция „ОП“ при Столична община констатирал, че плащания за погасяване на изискуемите вземания по визираните по-горе данъчни партиди не са постъпвали. С процесния Акт за установяване на задължения по декларация по чл. 107 ал. 3 от ДОПК № ДЛН22-ГР94-356-1/22.07.2022 г., издаден от М. П. – инспектор, са установени на жалбоподателя Т. Х. за периода от 2017 г. до 2022 г. публични общински вземания за данък върху превозните средства по партиди с №№ 7212Т105027; 7212Т202520, ведно със законната лихва, изчислена към 22.07.2022г., в общ размер на 3161,46 лв. Данъкът по партида с № 7212Т105027 е установен на основание чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ за периода от 01.01.2017г. до 30.06.2022г., като органът по приходите в СО се е позовал на обстоятелството, че на 31.07.2022г. същата данъчна партида е прекратена. От друга страна, по партида с № 7212Т202520 данъчното задължение е определено за период, обхващащ единствено календарната година - 2021г.
Актът е обжалван пред по-горестоящия административен орган – директор на дирекция „Общински приходи“ в Столична община, който с Решение № СФД26-РД28-97/29.05.2026 г. е намерил жалбата за неоснователна и е потвърдил акта.
В хода на съдебното производство като писмени доказателства е приета административната преписка, писмените доказателства приложени към жалбата и писмени доказателства, допълнително представени от ответника, сред които и справка, от която се установява как са изчислени задълженията по години за всеки от процесните превозни средства.
Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е допустима. Подадена е в предвидения в чл. 156, ал. 1 от ДОПК преклузивен срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес. Жалбата е подадена и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол, тъй като предмет на оспорване е АУЗД, който е потвърден при обжалването му по административен ред от директора на дирекция "Общински приходи" при Столична Община, съгласно Заповед №СОА26-РД15-2546/30.01.2026г. на кмета на Столична община (л. 71 от делото), упражняващ правомощията на териториален директор на НАП, съгласно чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ във връзка с чл. 107, ал. 4 от ДОПК.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Обжалваният акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси се извършва по реда на чл. 4, ал. 1-5 от ЗМДТ от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Съгласно чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ в производствата по ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители, а съгласно ал.4 служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината. Процесният акт е издаден от компетентен орган – инспектор в отдел “Общински приходи

– Л.” в дирекция “Общински приходи” при Столична община, съобразно нормата на чл.4, ал.1 и ал.3 от ЗМДТ и правомощията предоставени му със заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020г. на кмета на Столична община.
Обжалваният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма - посочени са фактическите и правни основания за издаването му.
По принцип липсата на фактически и правни основания е нарушение на изискването за форма на всеки административен акт, защото в чл. 59, ал. 2 АПК във вр. с § 2 ДОПК са посочени изрично елементите на писмената форма на акта и в т. 4 са визирани фактическите и правни основания. Съдът допуска в практиката си саниране на нарушението неизлагане на фактически и правни основания при условие, че такива основания са изложени в друг документ, част от административната преписка по издаване на акта. Съобразно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 година на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт - в съпътстващата документация по неговото издаване. В случая, освен от мотивите изложени в акта, към административната преписка е представена и справка за формиране на публичните задължения за данък върху превозните средства на Т. Х. по процесните партиди 7212Т105027; 7212Т202520, за периода по АУЗД – от 2017г. до 2022г., поради което съдът може да установи налице ли са основанията за издаване на акт по чл. 107, ал. 3 ДОПК, кой е данъчният обект и данъчният период. На основание чл. 52, т. 1, чл. 53, чл. 54, ал. 1, чл. 55, ал. 1 и чл. 58 ал. 4 от ЗМДТ размерът на данъка на всеки от проесните автомобили е изчислен въз основана данните от регистъра на пътните превозни средства, поддържан от МВР и съобразно декларираното от лицето. При направените изчисления органът по приходите е съобразил наличните данни за мощност на двигателя и година на производство на всеки от автомобилите, собственост на жалбоподателя Х.. Въз основа на това, за всяка една от годините, попадащи в обхвата на АУЗД са направени релевантни изчисления за установяване съответните задължения за данък върху превозните средства. Между страните не се спори, че размерът на задълженията е правилно изчислен.
При издаване на обжалвания акт от административният орган не са допуснати съществени нарушение на процесуалните разпоредби на закона.
В глава XIV от ДОПК са регламентирани способите за установяване на данъци и задължителните осигурителни вноски. По отношение на местните данъци и такси са приложими два способа: предварително установяване, което се осъществява с акт за установяване на задължение по данни от декларация по чл. 107 ал. 3 от ДОПК (АУЗД) и установяване, което се осъществява с ревизионен акт по чл. 108 от ДОПК. Административният орган е установил размера на задълженията за данък МПС за периода 2017 г.-2022г. по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, както е посочено и в самия акт, като съдът намира, че именно това е приложимият процесуален ред.
Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от ДОПК когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 3 от ДОПК размерът на задължението по ал. 1 се съобщава на задълженото лице. По искане на задълженото лице органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането. Акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е

платено в срок и не е извършена ревизия. Акт може да се издаде и служебно въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия. В конкретния случай е безспорно установено, че не е образувано ревизионно производство и жалбоподателят не е платил задължението си за данък МПС по отношение на: 1./ лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „А.", модел „А8“, година на производство 2005 г., мощност 180,00 kW, с номер на рамата Т040713907Т0, с данъчна партида № 7212Т105027; 2./ лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „А.“, модел „А5“, година на производство 2008 г., мощност 176,00 kW, с номер на рамата W., с данъчна партида № 7212Т202520, както е посочено и в мотивите на оспорения АУЗД.
Оспореният административен акт е издаден и в съответствие с материалния закон.
Издателят на акта е приложил правилно относимите материалноправни разпоредби и е действал в съответствие с целта на закона, издавайки законосъобразен АУЗД.
Съгласно чл. 52, т. 1 от ЗМДТ, с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република Б., като данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства (чл. 53 от ЗМДТ). В чл. 55, ал. 1 от ЗМДТ е предвидено, че за леки автомобили размерът на данъка се определя от Общинския съвет с Наредба при условията, по реда и в границите, определени със ЗМДТ – съобразно мощността на двигателя, коригиран с коефициент в зависимост от годината на производство. В настоящия случай е безспорно установено, че Т. Х., в качеството си на собственик, е декларирал в общинската служба процесните два леки автомобила с декларации по чл. 54 от ЗМДТ за притежаван лек автомобил, както следва: на 14.03.2014г. с декларация вх. № [ЕГН]/14.03.2014г. за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и е образувана партида № 7212Т105027; на 13.06.2020 г. с декларация вх. № [ЕГН]/13.06.2020г. за автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и е образувана партида с № 7212Т202520.
Относно лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „А.", модел „А8“, година на производство 2005 г., мощност 180,00 kW, с номер на рамата Т040713907Т0, с партида с № 7212Т105027 липсва спор и се установява поделото, че данъчната партида на това МПС (рег. [рег.номер на МПС]) е закрита на 31.07.2022г., тъй като жалбоподателят е представил в съответната данъчна служба в СО копие на свидетелството за регистрация Част I (голям талон) на автомобила, на което е отбелязано, че регистрацията на МПС-то е прекратена на 18.07.2022 г. и удостоверение от СДВР.
Спорът между страните, относно този автомобил се свежда до въпроса за дължимостта на установения от органа по приходите данък върху превозното средство в хипотезата, че автомобилът е откраднат на 31.01.2015г., а регистрацията му в отдел „Пътна полиция“ е прекратена на 18.07.2022г.
Съгласно нормата на чл. 58, ал. 4 ЗМДТ за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеа, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение. В случаите на обявено за издирване превозно средство регистрацията се прекратява след подадено писмено заявление от собственика в съответното звено „Пътна полиция" по месторегистрация на превозното средство. За излезлите от употреба моторни превозни средства, за които в нормативен акт е предвидено задължение за предаване за разкомплектуване, данък не се дължи след прекратяване на регистрацията им за движение. Анализът на цитираната правна норма сочи, че тя установява основание за освобождаване от задължение за данък върху превозните

средства. Същото е формулирано ясно и това, което изисква в първото изречение е прекратена регистрация на превозното средство. Разпоредбата не поставя никакви изисквания към основанието, на което е извършено прекратяването - релевантен е само фактът на самото прекратяване. При това положение следва, че правото на собственост върху превозното средство, попадащо в обхвата на чл. 52 ЗМДТ, е правопораждащият юридически факт за дължимостта на данъка, поради което легитимирайки се като негов собственик до прекратяване на регистрацията (в случая на дата 18.07.2022г.), за жалбоподателя в качеството му на данъчно задължено лице по смисъла на чл. 53 ЗМДТ е възникнало задължението за заплащане в законоустновения срок (чл. 60 ЗМДТ) на данък за МПС за процесния данъчен период - от 2017г. до 06.2022г.
В практиката си Върховния административен съд (Решение № 5380 от 19.05.2026 г. по к.адм.д. № 3311/2026 г., I отд.; Решение № 6334 от 13.06.2023 г. по адм.д. № 8755/2022 г., I отд.; Решение № 13091 от 02.12.2016 г. по адм.д. № 13986/2015 г., VII отд.; Решение № 2711 от 11.03.2026 г. по к.адм.д. № 783/2026 г., VIII отд.) последователно се приема, че противозаконното отнемане (кражбата) на моторно превозно средство, образуването и спирането на наказателно производство и обявяването му за издирване сами по себе си не представляват предвидено в закона основание за освобождаване от данък върху превозните средства. Кражбата лишава собственика от фактическата власт и възможността да ползва вещта, но не прекратява правото му на собственост по смисъла на чл. 99 от Закона за собствеността (ЗС) и не заличава административната регистрация на МПС. Данъчното облекчение или освобождаване от данък съгласно чл. 60, ал. 2 от Конституцията на Република Б. и чл. 58, ал. 1 от ЗМДТ може да се установява само със закон. Тъй като законодателят не е предвидил общо освобождаване при отнемане на фактическото владение, единственият предвиден в ЗМДТ правопогасяващ факт за данъчното задължение е надлежното прекратяване на регистрацията на превозното средство за движение. В този смисъл, Неоснователни са твърденията на оспорващия, че не дължи данък върху превозното средство за визирания автомобил, защото е загубил собствеността в следствие на противозаконното отнемане на същия през 2015г. Противозаконното отнемане на МПС от собственика лишава собственика от правото да владее вещта, но не го лишава от правото му на собственост. Поради това, визираното деяние не представлява автоматично фактическо основание за отпадане на задължението за заплащане на данък върху превозното средство, доколкото същият е лишен от възможността да упражнява фактическа власт върху автомобила. Единствено условие за освобождаване от данък МПС според чл.58 ал.4 от ЗМДТ е прекратяване регистрацията на автомобила, всички други обстоятелства са правно ирелевантни. (В този смисъл е Решение № 10260 от 19.10.2026г. на ВАС, VIII о., по адм. д. 6998/2026г.). Така също, от приетото като писмено доказателство удостоверение с рег. № 224134003752 от 18.07.2022г. на отдел „Пътна полиция“-СДВР е видно, че лек автомобил „А.“ А8, със регистрационен номер С., е собственост на жалбоподателя Т. Х. за периода от 17.01.2014 г. до 18.07.2022г. Регистрацията на МПС-то е прекратена на 18.07.2022 г. и това е отбелязано в представеното свидетелство за регистрация Част I (голям талон), поради което за периода, за който е издаден оспореният акт не е налице предпоставката за прилагане на чл. 58 ал. 4 от ЗМДТ по отношение на

автомобила, който е бил регистриран за движение по пътищата на Б.. Обстоятелството, че за определен период от време Х. не е имал възможност да ползва автомобила, както и че същият не е намерен в хода на образуваното досъдебно производство, не го освобождава от задължението да заплаща данъка. По делото не се твърди и не са представени доказателства процесният автомобил да е излязъл от употреба, поради което е неприложима и разпоредбата на чл. 58, ал. 4, изр. трето от ЗМДТ.
При така изложеното, настоящият състав намира, че задълженията по партида с № 7212Т105027 са установени законосъобразно с оспорения акт. Превозното средство не е с прекратена регистрация към периода, за който е съставен АУЗД и липсва законово основание за недължимост на данъка.
В гореизложения смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в: Решение № 10260 от 19.10.2026 г. по адм. дело № 6998/2026 г. на ВАС, VII о.; Решение № 4970 от 09.04.2014 г. по адм. дело № 16297/2013 г. на ВАС VII о.; Решение № 2017 от 12.02.2013 г. по адм. дело № 89/2013 г. на ВАС VII о. и др.
Относно лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „А.“, модел „А5“, година на производство 2008 г., мощност 176,00 kW, номер на рамата W., с партида с № 7212Т202520, както е посочено, правото на собственост върху превозното средство по смисъла на чл. 52 от ЗМДТ представлява материалноправният факт, обуславящ възникването на задължението за заплащане на данъка. По делото е безспорно установено, че вторият автомобил е деклариран от жалбоподателя на 13.06.2020г. с декларация по чл. 54, ал. 1 от ЗМДТ с вх.№ [ЕГН]/13.06.2020г. Същият не само не оспорва качеството си на собственик и данъчно задължено лице, но и изрично заявява пред настоящата инстанция, че не е заплатил дължимия данък за посочения период.
С оспорения Акт за установяване на задължения (АУЗД) за този автомобил е установен за внасяне данък върху превозните средства за календарната 2021 година и са начислени лихви за просрочие, изчислени към 22.07.2022г. Жалбоподателят оспорва издадения акт единствено в частта относно начислените лихви, като поддържа тезата, че липсата на плащане на данъка се дължи на обективна невъзможност да стори това, доколкото софтуерната система на Столична община не позволява техническо разпределение на сумите към партидата именно на този автомобил.
Съдът намира това възражение за неоснователно. Публичните задължения за местни данъци и такси възникват по силата на материалния закон – ЗМДТ, в сроковете за внасяне, определени в същия закон, като своевременното погасяване на същите е в тежест на данъчно задълженото лице. Съгласно чл. 169, ал. 3 от ДОПК при наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния компетентен орган. Ако не е заявил това, те се погасяват съразмерно. Според ал. 3а до заявяването им за принудително събиране задълженията за съответния вид, установявани от общините, се погасяват по реда на възникването им, а когато се отнасят за една и съща година, лицето има право да заяви кое от тях погасява. Законодателят е определил редът за погасяване на общинските вземания да се поставя в зависимост от реда на възникването им, като се започва от най-старото

вземане от съответния вид. Под „съответен вид“ се имат предвид отделните видове задължения по чл. 1, ал. 1 и чл. 6 ал. 1 ЗМДТ. Следва да се подчертае, че разпоредбата на ал. 3а е специална по отношение на ал. 3 и се отнася до установени от общините задължения и позволява посочване от длъжника кои задължения погасява, само ако няма по-стари задължения. С други думи, лицето може да избере кой вид задължение да погаси, например данък върху недвижим имот, данък върху превозните средства, такса битов отпадък или друго задължение, но не и кое конкретно задължение (за кой период) от съответния вид. Ето защо, не може да се избере да бъде погасено текущо за 2021г. задължение за данък МПС, ако задълженото лице има непогасени задължения от същия вид с по-ранна дата на възникване, както в случая.
Предвид така изложеното, съдът преценява направеното от жалбоподателя възражение като неоснователно, с оглед действащото законодателство и по конкретно нормата на чл. 169, ал. 3а от ДОПК. С оглед на това, начисляването на законна лихва върху главницата се явява закономерен резултат от липсата на своевременно погасяване на задължението. Поради това АУЗД в частта, с която са начислени лихви за просрочие върху установения данък върху превозните средства за календарната 2021 година, по партида с № 7212Т105027, е законосъобразен и подадената срещу него жалба в тази му част следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.
Направеното възражение за изтекла погасителна давност също е неоснователно. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Най-ранната година, за която са установени публични вземания с процесния АУЗД е 2017г., като данъкът МПС е дължим за 2017г. Давността за него започва да тече от 01.01.2018г. Относителната давност принципно е трябвало да изтече на 01.01.2023г. Междувременно обаче тя е била прекъсната на 22.07.2022г., когато е издаден АУЗД № ДЛН22-ГР94-356-1/22.07.2022 г. по чл. 107, ал. 3 от ДОПК. В разпоредбата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК законодателят е уредил кога давността се счита за прекъсната, а именно с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като в ал. 3 на същия член е предвидено, че от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Пример за такъв акт, който прекъсва давността, е именно АУЗД. Не е необходимо този акт за установяване на задълженията по чл. 107, ал. 3 от ДОПК да е влязъл в сила. В съдебната практика се приема, че семантичното тълкуване на употребения от законодателя израз „издаването на акта” не оставя никакво съмнение във волята на законодателя. Става въпрос за факта на издаване на акта, а не за факта на неговото връчване на задълженото лице или за неговото влизане в сила. (В този смисъл е и Решение № 930 от 24.01.2017г. по адм. д. № 13694/2015г., Седмо отделение на ВАС).
Така също, към настоящия момент не е изтекла и абсолютната 10 - годишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.
В случая задълженията не са погасени по давност, но следва да се отбележи, че направеното възражение за изтекла давност не е основание за отмяна на акта за

установяване на задълженията, доколкото задълженията са дължими, но не подлежат на принудително изпълнение, когато са погасени по давност. По аргумент от чл.160, ал.4 от ДОПК, приложим и при обжалване на АУЗД, когато давностният срок е изтекъл и е уважено възражението за давност, следва да се установи основанието и размерът на задължението, но се посочва, че изтеклите по давност задължения не подлежат на принудително изпълнение. Не е в нарушение на материалния закон установяване на публични задължения по основание и размер в случаи, когато са погасени по давност, предвид на което и това възражение е неоснователно.
По изложените съображения, АУЗД е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна и като такава трябва да бъде отхвърлена.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ и изр. трето от ДОПК, претенцията на административния орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, поради което оспорващият трябва да бъде осъден да заплати на административния орган, защитаван в процеса от юрисконсулт възнаграждение в минимален размер от 66. 47 евро.
Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. последно от ДОПК, Административен съд – София-град, 65-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. В. Х. срещу Акт за установяване на задължения по чл.107 ал.3 от ДОПК № ДЛН22-ГР94-356-1/22.07.2022 г., издаден от М. И. П. – инспектор по приходите в отдел „ОП-Л.“ на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД26-РД28-97/29.05.2026г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към Столична община, с който за периода: 2017-2022 г. са установени публични общински вземания общо в размер на 3161.46 лв./1616.43 евро, в т.ч. данък върху превозните средства в размер на 2 528.93 лв./1 293.02 евро. - главница и 632,53 лв./323,42 евро – лихви за забава.
ОСЪЖДА Т. В. Х., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 66. 47 евро.
Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му